Cinque Terre - fem små byar vid Italienska rivieran

När vi lämnade Lugano i Schweiz for vi i princip rakt söderut. Vägen var i vår karta märkt som en motorväg, men det var den smalaste och krokigaste motorväg jag nånsin åkt på. Det var också mängder med tunnlar. På en del ställen var vi nere i 40-50 km/tim. Det blev lite jobbigt med allt tunnelkörande: solglasögon på och solglasögon av….

När vi svängde av från motorvägen till Deiva Marina hade vi en mil kvar och det var serpentinväg nästan hela vägen. Vi hittade camping Fornaci Al Mare utan några problem. Ställplatsen var full, men vi fick plats inne på campingen. Som vanligt på italienska campingar var det trångt.
Campingen har inget varmvatten och det är dåligt försett med ampere i elstolpen. När vi skulle köra vattenkokaren gick säkringen. Likaså när vi satte på AC:n. Trots att campingvärden bedyrade att det var 6 ampere i stolpen. Men det tror jag inte på. Vi har stått på ställen med 6 ampere förut och det har funkat hur bra som helst.

För övrigt ar det väl en ganska ospeciell camping. Att det inte heller finns tillstymmelse till varmvatten, vare sig i disk eller dusch drar ner betyget rejält. Det var inte så att varmvattnet var slut - det fanns ingen varmvattenkran ens… Läget är dock bra, bara ett stenkast från havet och ca 5 minuters promenad till tågstationen. Det är bra, för tåget tar vi - till Cinque Terre. Vid tågstationen köpte vi tvådagarsbiljett som gäller på tågresorna i området. Vi kom ihåg att stämpla biljetten innan vi klev på tåget, i den speciella apparaten som finns vid perrongen.

Cinque Terre är namnet på fem fiskebyar som ligger i Liguren, vid den Italienska rivieran. Mellan städerna La Spezia och Genova. Området finns med på UNESCOs världsarvslista och har nationalparks-status.

Vi börjar med att ta tåget till Riomaggiore, den by som är östligast. Eftersom hela området är en nationalpark köper vi inträdesbiljetter som gäller för vandringen. Vi väljer att börja längst österut eftersom vi då kommer att få solen bakom oss under vår vandring. Byn är den näst största byn av de fem.

Vi går Via Dell´Amore -Kärleksstigen. Den är lätt att promenera, tar ca 20 minuter och utsikten är mycket vacker där vi går på en bred "väg" med ordentliga räcken. Kanske för att alla par ska kunna gå här, omslingrade och njuta av livet och kärleken. På ett ställe finns en kärleksstaty och mängder med hänglås sitter fast på räcket. Låsen är en symbol för att det förälskade paret har beseglat sin kärlek (och säkert slängt nyckeln över stupet)

När vi kommer fram till Maranola går vi bara rakt igenom den sömniga lilla byn och fortsätter direkt till Corniglia som ligger 1 km längre bort.

Nu krävs det lite mera av oss som vandrar, men det är fortfarande inga problem. Det går mera uppför och nerför och slutar med nästan 390 trappor upp till byn. Corniglia ligger högst upp på en klippa. Pulsen har stigit något och vi har än en gång sagt att vi har perfekt väder. Mest moln och ca 20 grader. Bra vandringsväder alltså. I Corniglia bestämmer vi oss för att köpa en pizza-slice och ta den till lunch. Det är jättegott att sitta i skuggan på byns torg och äta den och dricka vatten till. Solen har nu kommit fram ordentligt och skuggan är skön.

Hittills tycker vi inte att det varit så jobbig vandring så efter familjerådet bestämmer vi oss för att fortsätta till Vernazza 4 km bort. Solen steker den första biten när vi går genom något som påminner om en stig vid en olivodling. Men sedan börjar det bli tuffare. Det blir en ganska stenig och knölig stig och fokus har flyttats från de fantastiskt vackra vyerna till var man sätter fötterna. Det gäller att inte snubbla. Stigen vi går på blir smalare och räcken finns inte längre. Ibland är den så smal

att det knappt går att mötas. Det går uppför i trappformationer och nerför på samma sätt. Ibland är stegen så höga att jag skulle vilja bli påpuffad där bak och ibland är de knöligt ojämna. Och hela tiden går det upp, och sen ner. Det är riktigt drygt och nu känns det som om man bara går på vilje för att man ska komma fram. Vi håller ett ganska lågt tempo och många gånger blir vi omgådda av tuffingar med stavar och vandringskängor. Sedan stannar vi och vilar vid någon skuggig plats, då kommer samma hurtbullar igen. Så dom höll i princip samma takt som oss och gick förbi oss flera gånger, men dom måste rastat längre än oss. Hmmm!

När Vernazza äntligen är inom synhåll känns trapporna ner till den lilla staden oändliga. Mina knän skakar, jag måste fortfarande se vart jag sätter fötterna och därför bli jag stående var och varannan meter. Utsikten kan inte beskrivas annat är fantastisk. Vi var nog lite dåligt förberedda på vandringen och skulle jag göra om den skulle jag ladda med betydligt mer vatten och snacks att äta under tiden. Energinivån är lite för låg.

Nere på torget kommer jag i samspråk med en man som gick hela leden dagen innan. De sista 3 km mellan Vernazza och Moterosso var absolut tuffast. Mycket smalt på sina håll och inga räcken. Det räcker med den informationen för att vi omgående bestämmer att det inte blir en vandring till Monterosso för oss. Vi sätter oss istället på kajkanten och plaskar med fötterna, samtidigt som vi njuter av en glass. Vattnet svalkar skönt och trängseln är inte så stor så här i början av juni.

Dagen därpå tar vi dock tåget och far till Monterosso al Mare. Denna stad ligger också mycket vackert i en vik med husen klättrandes på bergväggarna. Vi går omkring och tittar lite i affärer och butiker och njuter av atmosfären.

Chinque Terre är i sanning ett spännande område.